37 - सप्तत्रिंश दशकम्
श्रीकृष्ण अवतार उपक्रमम्

सान्द्रानन्द तनो हरे ननु पुरा दैवासुरे सङ्गरे
त्वत्कृत्ता अपि कर्म शेष वशतो ये ते न याता गतिम् ।
तेषां भूतल जन्मनां दिति भुवां भारेण दूरार्दिता
भूमिः प्राप विरिञ्च माश्रितपदं देवैः पुरैवागतैः ॥ ॥37-1॥

हा हा दुर्जन भूरि भार मथितां पाथो निधौ पातुकाम्
एतां पालय हन्त मे विवशतां सम्पृच्छ देवा निमान् ।
इत्यादि प्रचुर प्रलाप विवशाम् आलोक्य धाता महीं
देवानां वदनानि वीक्ष्य परितो दध्यौ भवन्तं हरे ॥ ॥37-2॥

ऊचे चाम्बुजभू रमू नयि सुरास् सत्यं धरित्र्या वचः
नन्वस्या भवतां च रक्षण विधौ दक्षो हि लक्ष्मीपतिः ।
सर्वे शर्व पुरस् सरा वयमितो गत्वा पयोवारिधिं
नत्वा तं स्तुमहे जवादिति ययुस् साकं तवाकेतनम् ॥ ॥37-3॥

ते मुग्धानिल शालि दुग्ध जलधेस् तीरं गतास् सङ्गताः
यावत् त्वत्पद चिन्तनैक मनसस् तावत् स पाथोजभूः ।
त्वत्वाचम् हृदये निशम्य सकलान् आनन्दयन् नूचिवान्
आख्यातः परमात्मना स्वय महं वाक्यं तदाकर्ण्यताम् ॥ ॥37-4॥

जाने दीन दशा महं दिविषदां भूमेश्च भीमैर् नृपैः
तत्क्षेपाय भवामि यादव कुले सोऽहं सम ग्रात्मना ।
देवा वृष्णिकुले भवन्तु कलया देवाङ्गनाश् चावनौ
मत्सेवार्थ मिति त्वदीय वचनं पाथोजभू रूचिवान् ॥ ॥37-5॥

श्रुत्वा कर्ण रसायनं तव वचस् सर्वेषु निर्वापित
स्वान्तेष्वीश गतेषु तावक कृपा पीयूष तृप्तात्मसु ।
विख्याते मधुरापुरे किल भवत् सान्निध्य पुण्योत्तरे
धन्यां देवक नन्दना मुद वहत् राजा स शूरात्मज: ॥ ॥37-6॥

उद्वाहा वसितौ तदीय सहज: कंसोऽथ सम्मानयन्
एतौ सूत तया गत: पथि रथे व्योमोत्थया त्वद्गिरा ।
अस्यास् त्वा मतिदुष्ट मष्टम सुतो हन्तेति हन्तेरित:
सन्त्रासात् स तु हन्तु मन्तिक गतां तन्वीं कृपाणी मधात् ॥ ॥37-7॥

गृह्णानश् चिकुरेषु तां खलमतिश् शौरेश् चिरं सान्त्वनै:
नो मुञ्चन् पुन रात्मजार्पण गिरा प्रीतोऽथ यातो गृहान् ।
आद्यं त्वत्सहजं तथाऽर्पित मपि स्नेहेन नाहन् नसौ
दुष्टाना मपि देव पुष्ट करुणा दृष्टा हि धीरे कदा ॥ ॥37-8॥

तावत् त्वन् मनसैव नारद मुनि: प्रोचे स भोजेश्वरं
यूयं नन्वसुरास् सुराश्च यदवो जानासि किं न प्रभो ।
मायावी स हरिर् भवद् वध कृते भावी सुर प्रार्थनात्
इत्याकर्ण्य यदू नदूधुन दसौ शौरेश्च सूनू नहन् ॥ ॥37-9॥

प्राप्ते सप्तम गर्भ तामहि पतौ त्वत् प्रेरणान् मायया
नीते माधव रोहिणीं त्वमपि भोस् सच्चित् सुखैकात्मक: ।
देवक्या जठरं विवेशिथ विभो संस्तूय मानस् सुरै:
स त्वं कृष्ण विधूय रोग पटलीं भक्तिं परां देहि मे ॥ ॥37-10॥